

นายรินทร์ วรวิลาวัณย์

วันเข้างาน 9 พฤษภาคม 2523

1 พ.ย.49 - 10 ก.ค.51 หัวหน้าฝ่ายธุรกิจและการตลาด และรักษาการในตำแหน่งผู้จัดการกลุ่มธุรกิจบริการ สำนักธุรกิจและการตลาด

11 ก.ค.51 - 7 เม.ย.54 หัวหน้าฝ่ายธุรกิจและการตลาด สำนักธุรกิจและการตลาด

8 เม.ย.54 - 1 มี.ค.58 หัวหน้าฝ่ายจัดการผลผลิต สำนักส่งเสริมและพัฒนาไม้เศรษฐกิจภาคกลาง

2 มี.ค.58 - 30 มิ.ย.58 รักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการสำนัก สำนักธุรกิจและการตลาด

1 ก.ค.58 - 1 ต.ค.58 รักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการสำนัก สำนักธุรกิจและการตลาดและรักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการสำนัก สำนักกิจกรรมสัมพันธ์

2 ต.ค.58 - 30 มิ.ย.60 ผู้อำนวยการสำนักธุรกิจและการตลาด

1 ก.ค.60 - ปัจจุบัน ผู้อำนวยการสำนัก ประจำสำนักธุรกิจและการตลาด

2 สิงหาคม 2560

ผมเรียนจบปริญญาตรีเมื่อปีพ.ศ.2523 เดิมทีความตั้งใจมุ่งมั่นของผมมีอยู่ 2 เส้นทางด้วยกันที่จะเลือกไปทำงาน คือที่องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ (อ.อ.ป.) และที่ กรมป่าไม้ ตอนนั้นเพื่อนๆ กลุ่มใหญ่ในรุ่นก็จะไปทำงานกรมป่าไม้กันเป็นส่วนใหญ่ จะมีไม่กี่คนที่เลือกมาทำงานอ.อ.ป. ซึ่งแรงบันดาลใจของผมและหลายๆคนที่ตัดสินใจมา อ.อ.ป.ใน ตอนนั้นก็คือท่านอาจารย์อำนวยการ (ศาสตราจารย์ ดร.อำนวยการ คอวนิช) ท่านเป็นเหมือนแรงผลักดันที่มีผลต่อจิตใจอะไรบางอย่างในตอนนั้นเป็นอย่างมากที่ทำให้อยากมาทำงานที่นี่

ประมาณปี พ.ศ. 2522 – 2523 สืบเนื่องจากตอนนั้นท่านอาจารย์อำนวยการได้พานิสิตคณะวนศาสตร์ที่เรียนวิชา Logging (การทำไม้) กับท่านมาดูงานที่ อ.อ.ป. พามาดูกิจกรรมและภารกิจของ อ.อ.ป. ว่าทำงานกันอย่างไร กิจกรรมหลักที่พาไปดูงาน ได้แก่ การปลูกสร้างสวนป่า การทำไม้ออกจากแปลงสัมปทาน และการแปรรูปไม้ รวมถึงการเผาถ่านด้วย ไปทั้งสวนป่าทั้งโรงเลื่อย แต่ที่ผมประทับใจที่สุดในตอนนั้นก็คือการปลูกสร้างสวนป่าของ อ.อ.ป. นั่นเองที่เป็นจุดเริ่มต้นแห่งความประทับใจ และจึงเป็นเหตุผลหลักว่าทำไมทุกวันนี้ผมถึงมาทำงานที่นี่ ถึงแม้ว่าก่อนหน้านี้ผมจะตัดสินใจมาลงหลักปักฐานที่ อ.อ.ป. นั้น ผมได้มีโอกาสไปสัมผัสเรียนรู้การทำงานในหน่วยงานอื่นมาก่อน ซึ่งผมได้มีโอกาสไปฝึกงานกับรุ่นพี่ที่กรมป่าไม้ ได้เรียนรู้วิธีการทำงานในระบบราชการ แต่พอผมได้มาสัมผัสกับการทำงานของ อ.อ.ป. ซึ่งในครั้งแรกได้ไปฝึกงานที่สวนป่าสระแก้ว จังหวัดปราจีนบุรี (ตอนนั้นยังไม่แยกจังหวัด) ผมจึงได้เปรียบเทียบและคาดเดาถึงวิถีชีวิตและการทำงานต่อไปในอนาคตว่าจะเป็นในรูปแบบใด สุดท้ายแล้วผมจึงได้ตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะมาทำงานที่ อ.อ.ป. ในที่สุด

ช่วงแรกที่ผมเริ่มทำงานที่ อ.อ.ป. นั้นได้ไปประจำอยู่ทางเหนือที่แม่ทาน จ.ลำปาง ลักษณะการทำงานคือเป็นการไปเปิดสวนป่าใหม่ ซึ่งชีวิตการทำงานในตอนนั้นเรียกว่าเป็นความท้าทายสำหรับเด็กจบใหม่อย่างผม เพราะการทำงานที่เราจะต้องลงไปบุกเบิกนั้นต้องเจอกับความยากลำบากรวมถึงความขัดแย้งกับคนในพื้นที่ที่ยึดครองป่าในขณะนั้น แม้ว่าจริงๆ แล้วแรกเริ่มผมอยากไปทำงานในสวนป่าทางใต้ด้วยซ้ำ แต่ด้วยทางผู้บริหารในขณะนั้นเห็นว่าพื้นที่ภาคใต้ยังไม่เหมาะกับพนักงานที่บรรจุใหม่ ด้วยความที่เราเป็นเด็กจบใหม่ อายุยังน้อยและประสบการณ์ที่ยังมีไม่มากพอ จึงทำให้ไม่เหมาะกับพื้นที่สวนป่าทางใต้เท่าไรนัก เพราะ

ตอนนั้นพื้นที่ทางใต้ถือว่ามีความรุนแรงค่อนข้างมาก กอปรกับคนที่ทำงานอยู่พื้นที่ทางใต้ได้น่าจะเป็นคนที่มีภูมิสำเนาที่อยู่ทางนั้นมากกว่า เพราะจะเข้าใจขนบธรรมเนียมประเพณีและเข้าถึงวัฒนธรรมและความเป็นอยู่สามารถเข้ากับคนพื้นที่ได้ดีกว่า เด็กใหม่อย่างผมก็เลยถูกส่งไปขึ้นเหนือแทน เพราะคิดว่าการทำงานน่าจะง่ายกว่าปัญหาไม่ค่อยมี แต่เอาจริงๆ แล้วไม่มีที่ไหนที่ไม่มีปัญหา มีทุกที่ ทุกสวนป่าต้องมีปัญหาหมด อยู่ที่ว่าจะมีปัญหารุนแรงมากน้อยเพียงใด ซึ่งพวกเราก็ค่อยๆ แก้ไป

ซึ่งสวนป่าทางเหนือก็ในยุคแรกๆ สวนป่าที่ถือว่ามีปัญหา ก็เช่น สวนป่าเขาคณา จังหวัดเพชรบูรณ์ สวนป่าแม่แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่ และสวนป่าลาดยาว จังหวัดนครสวรรค์ เพราะว่ามีความขัดแย้งในพื้นที่ เรื่องอิทธิพลมืดและความรุนแรงต่างๆ เจ้าหน้าที่สวนป่าเราหลายคนถูกยิง ถูกลอบทำร้าย วีรชนหลายท่านต้องเสียสละชีวิตไว้ที่สวนป่า ซึ่งก็อยากให้คนรุ่นใหม่ได้ตระหนักกว่ากว่าจะมีสวนป่าที่เป็นปึกแผ่นอุดมสมบูรณ์เช่นวันนี้ คนรุ่นเก่าและวีรชนได้เสียสละและทุ่มเททำงานมากแค่ไหนจนมีวันนี้ได้

ชีวิตการทำงานช่วงแรก อยู่แบบกันดารมาก ไม่มีไฟฟ้า ไม่มีน้ำประปา ใช้ตะเกียงยามค่ำคีน น้ำดื่มน้ำใช้ ต้องใช้บ่อเดียวกัน มีหน้าที่ที่ต้องไปบุกเบิก ต้องไปเจอกับแรงเสียดทานของคนที่ยึดครองป่า พวกเราก็ทำงานกันอย่างมุ่งมั่นทุ่มเท จนมาเป็นสวนป่าในทุกวันนี้ได้ นับว่าช่วงชีวิตในวัยหนุ่มของผมนั้น ถือว่าการได้มาทำงานที่ในสวนป่า อ.อ.ป. เป็นประสบการณ์ที่ล้ำค่า และเป็นความภาคภูมิใจอย่างหนึ่งในชีวิตนั่นเอง

ชีวิตการทำงานของผมนั้นได้มีการหมุนเวียนไปสวนป่าต่างๆ รวมถึงไปทำไม้ที่เขื่อนเขาแหลม สลับสับเปลี่ยนไปเรื่อยๆ ตามลำดับ จากสวนป่าแม่ทาน→สวนป่าแม่มาย→เขื่อนเขาแหลม→สวนป่าเขากระยาง→สวนป่าเขาคณา→สวนป่าวังชัน→สวนป่าแม่มาย→ส่วนการทำไม้ซุง→ฝ่ายธุรกิจและการตลาด→ฝ่ายจัดการผลผลิต สำนักส่งเสริมและพัฒนาไม้เศรษฐกิจภาคกลาง→สำนักธุรกิจและการตลาด ซึ่งตอนนั้นเมื่อสมควรแก่เวลาและมีโอกาสมาถึงผมจึงได้ย้ายมาอยู่สำนักงานกลางที่ส่วนค้าไม้ซุง ได้มาเป็นหัวหน้างานอยู่หลายปีเหมือนกัน หน้าที่หลักตอนนั้นก็เป็นการค้าไม้ซุง ซึ่งในการทำงานตอนนั้นผมรู้สึกสนุกกับงานมาก หน้าที่หลักๆ ก็ขายไม้ซุง ลักษณะการขนส่งเป็นแพไม้ ไม่ได้ขนส่งทันสมัยเหมือนทุกวันนี้ เมื่อก่อนเราใช้วิธีล่องแพไม้ซุงมาจากนครสวรรค์ แล้วมาแบ่งคัดเลือกผูกแพเป็นแพย่อยๆ ที่อุ้มไม้ที่ปากเกร็ดและ บางปะอิน ต้องวิ่งขึ้น-ลงแพไม้เพื่อจะกำหนดราคาขายโดยการประมูล ตกน้ำตกท่ากันสนุกสนาน ได้มาทำงานตรงนี้นับเป็นประสบการณ์และเป็นสีสันในชีวิตอีกอย่างหนึ่งของผมเช่นกัน

ความภาคภูมิใจอีกประการหนึ่งในชีวิตการทำงานของผมก็คือ การที่เราได้มีส่วนสำคัญในการผลักดันให้ อ.อ.ป. สามารถส่งออกไม้ไปยังต่างประเทศได้ โดยเมื่อปี พ.ศ. 2543 คณะรัฐมนตรีได้อนุมัติให้ อ.อ.ป. ส่งออกไม้ไปยังต่างประเทศได้พร้อมลดภาษีขาออกเหลือ 20% พวกเราก็ได้ร่วมร่วมกันต่อสู้เรื่องนี้มาตลอด 2-3 ปีเห็นจะได้กว่าจะทำเรื่องนี้สำเร็จ ซึ่งประโยชน์จากการปลดล็อกเรื่องส่งออกไม้นี้ เราสามารถนำไปต่อยอดให้เกิดผลดีกับ อ.อ.ป. ได้ในอนาคต แม้ว่าที่ผ่านมาเราจะได้ไม่ตื่นตัว แต่ต่อไปหากมีการปรับเปลี่ยนลักษณะการดำเนินธุรกิจอาจมีการเพิ่มหน่วยงานหรือผู้รับผิดชอบที่จะรุกตลาดทางด้านนี้ยิ่งขึ้น ก็จะทำให้ประโยชน์กับ อ.อ.ป. ได้อีกมาก ผมก็อยากฝากตรงนี้ได้ด้วย

หากจะกล่าวถึงปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินธุรกิจของ อ.อ.ป. นั้น ประเด็นหลักๆ มีดังนี้

1. อ.อ.ป. ดูแลสวนป่าเศรษฐกิจล้านกว่าไร่ แต่ไม่สามารถจัดการบริหารได้ด้วยตนเอง มีกฎระเบียบควบคุมมากมาย ความมั่นคง มั่งคั่งของ อ.อ.ป. แขนงไว้กับนโยบายของรัฐ เพราะเราขอใช้ประโยชน์ของพื้นที่ป่าสงวน

2. อ.อ.ป. มีที่ดินกรรมสิทธิ์มูลค่า 6-7 พันล้านบาท แต่นำมาพัฒนาใช้ประโยชน์ได้น้อยกว่าที่ควรจะเป็น เพราะมีปัจจัยไม่เอื้ออำนวยหลายประการเช่น พระราชบัญญัติการผังเมือง, พระราชบัญญัติการให้เอกชนร่วมลงทุนในกิจการของรัฐ ฯลฯ

อุปสรรคในการทำงานอีกอย่างหนึ่ง ยกตัวอย่างเช่น เราต้องมาเสียเวลาตอบข้อร้องเรียน บัตรสนเทห์ ฯลฯ เป็นเหตุให้ผู้ปฏิบัติงานต้องเสียเวลาชี้แจงแก้ไข ทั้งที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) กรมสอบสวนคดีพิเศษ (DSI) กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินด้วย

สุดท้ายสิ่งที่อยากฝากถึงพี่น้องชาว อ.อ.ป. และน้องที่จะต้องรับภาระต่อในอนาคต คือ ในการทำงานนั้นสิ่งสำคัญคือ “เพื่อน” เพื่อนในที่นี้หมายถึง เพื่อนผู้ปฏิบัติงาน อ.อ.ป. เพื่อนข้าราชการ รวมถึงเพื่อนพันธมิตรทางธุรกิจที่ดี ลูกค้าเก่า และลูกค้าใหม่ ต่อให้เราเก่งแค่ไหนเราก็ไม่สามารถไปไกลได้ด้วยตัวคนเดียว ผมอยากให้ทุกคนให้ความสำคัญกับการทำงานเป็นทีม ให้ความสำคัญกับการมีเพื่อน เพราะสิ่งเหล่านี้จะช่วยให้เราแข็งแกร่งและมีพลังในการทำงาน และเมื่อเกิดปัญหาใดขึ้น จะทำให้เรารู้สึกไม่โดดเดี่ยวจะมีเพื่อนร่วมกันฝ่าฟันแก้ปัญหา และพากันไปสู่จุดหมายได้ ทุกอุปสรรคจะต้องผ่านไปได้ ถ้ามีความสามัคคี มีเพื่อนคอยช่วยกันระแวดระวังภัย มีอะไรก็ชี้แนะกัน ถ้อยทีถ้อยอาศัย ซึ่งเสน่ห์ตรงนี้ของ อ.อ.ป. อย่าให้มันเลือนหายไป ความเป็น อ.อ.ป. ที่อยู่กันอย่างพี่น้อง เหมือนบ้าน เหมือนครอบครัว เมื่อมีภัยมาถึงตัว เราก็ร่วมแรงร่วมใจกัน สิ่งหนึ่งที่ผมประทับใจในคือคน อ.อ.ป. คืออย่างไรก็แล้วแต่ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นเราก็จะรวมหัวจมท้ายกันต่อสู้ ในวิกฤตที่ผ่านมาก็มีเหตุการณ์ที่พวกเราพร้อมกันต่อสู้ฝ่าฟันด้วยหัวใจ สู้กันจนผ่านมาได้ ผ่านจุดเป็นจุดตายมาด้วยกันก็หลายครา ตรงนี้คน อ.อ.ป. ต้องรักษามันไว้ ทุกวันนี้ถึง อ.อ.ป. จะไม่มีปัญหาร้ายแรงอะไรแล้ว แม้จะมีบ้างก็เข้ามาเป็นเรื่องๆ แล้วก็ผ่านไป แต่อยากให้ทุกคนตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา ให้เราทำงานอย่างเชิงรุก พัฒนาตนเองอยู่เสมอ อย่ารอให้เราเกิดวิกฤตแล้วค่อยมาตื่นตัวสามัคคีกัน ให้รักสามัคคีกันให้มากๆ อย่าคิดถึงแต่ประโยชน์ส่วนตัว ให้คิดถึงประโยชน์ของ อ.อ.ป. และประโยชน์ของส่วนรวมมาก่อนเสมอ ให้สมกับที่วีรชนและคนรุ่นเก่าได้ร่วมกันบุกเบิกและสร้างไว้จนกว่าจะมีวันนี้ อยากฝากให้พวกเราพร้อมแรงร่วมใจกันทำให้ อ.อ.ป. ก้าวหน้าอย่างยั่งยืนต่อไป